

hoveder dukke op af en Ligkiste. De lyseblaa Øjne straaledede; og for hvert Hus, Vognen kørte forbi, hvert Par Faar, der stod og græssede ved Vejkanten, brød bægge de smaa ud i høje Henrykkelsesraab.

Saa vendte den største sig med eet om og raabte ivrig:

„Fa'er! Tante! ... Se dog!“

Vejen havde foretaget en Svingning og samtidig sænket sig, hvorved Udsigten var bleven aabnet til et udstrakt Engdrag, der — fladt som et Vand — bredte sig mellem golde Bakkeskraaninger. Derude midt paa den grønne Flade saaes gennem Regnsløret Sandinge By med store, gulkalkede Bøndergaarde og en gammel Havstens Kirke. Ikke langt derfra løftede Stedets berømte Højskole sine røde Mure. Det vidtløftige Bygningskompleks tog sig virkelig imponerende ud og bragte En til at tænke paa en større Stats- og Regeringsanstalt, hvad Skolen nu paa en Maade ogsaa var bleven.

Det var lige i Middagsstunden. Fra alle Byens Skorstenspiber sænkede en brunlig Tørverøg sig tungt over Straatagene, og rundtomfra hørtes Hanerne at kalde Hønsene til Køkkendørene. Da Kaleschevognen skumplede gennem Gaden, var der ikke et Menneske at se; hele Byen var som uddød. Kun henne fra den folkelige Friskole hørte man Skolebørnene synge i vilden Sky under Anførsel af Lærerens vellystigt tremulerende Bas.

Idet Vognen kørte der forbi, traadte Friskolelærer Povelsen i højstegen Person ud i Forstuedøren, som næsten ganske udfyldtes af hans omfangsrige Skikkelse. Med den aabne Salmebog i Haanden og uden at afbryde Ledelsen af Sangen blev han ved at stirre efter Køretøjet, indtil det forsvandt for ham i Regntykningen.

„Hvem var det, Jørgen Hansen?“ spurgte han en lille, før-laden Bondemand, som imidlertid var kommen frem i en Lo-Dør ovre paa den anden Side af Gaden.

Jørgen Hansen gav sig god Tid til omhyggeligt at rense sit Pibehoved, før han svarede. Saa sagde han meget betænksomt og med en Inderlighed, som gjaldt Talen et betroet Hjerteranliggende: